TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2016. gada 28. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Lauksaimniecība — Regula (EK) Nr. 1/2005 — Dzīvnieku aizsardzība pārvadāšanas laikā — Tāls pārvadājums — I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunkts — Dzīvnieku pārvadājuma un atpūtas laiki pārvadāšanas laikā — Liellopu pārvadāšana — Jēdziens "vismaz vienas stundas atpūtas laiks" — Iespēja vairākkārt pārtraukt pārvadājumu — 22. pants — Aizkavēšanās pārvadāšanas laikā — Regulas (EK) Nr. 1234/2007 un (ES) Nr. 817/2010 — Eksporta kompensācijas — Prasības dzīvu liellopu labturības jomā to pārvadāšanas laikā — Regulas Nr. 817/2010 2. panta 2. — 4. punkts — Izvešanas punkta valsts pilnvarots veterinārārsts — Ziņojums un norāde dokumentā, kas apliecina dzīvnieku izvešanas no Savienības muitas teritorijas atbilstību vai neatbilstību Regulas Nr. 1/2005 piemērojamajiem noteikumiem — Veikto pārbaužu neapmierinoši rezultāti — 5. panta 1. punkta c) apakšpunkts — Minētās norādes saistošais vai nesaistošais raksturs par eksporta kompensāciju izmaksāšanu kompetentajai valsts iestādei

Lieta C-469/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Finanzgericht Hamburg* (Hamburgas Finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 29. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 14. oktobrī, tiesvedībā

Masterrind GmbH

pret

Hauptzollamt Hamburg-Jonas .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*] (referents), J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] un M. Vilars [*M. Vilaras*],

ģenerāladvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* vārdā – *S. Heise*, pārstāve,

— Francijas valdības vārdā – *S. Ghiandoni* un *D. Colas*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *B. Eggers* un *B. Schima*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 21. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt, pirmkārt, Padomes 2004. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2005 par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas un saistīto darbību laikā un grozījumu izdarīšanu Direktīvās 64/432/EEK un 93/119/EK un Regulā (EK) Nr. 1255/97 (OV 2005, L 3, 1. lpp., un labojums – OV 2011, L 336, 86. lpp.) I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunktu un, otrkārt, Komisijas 2010. gada 16. septembra Regulu (ES) Nr. 817/2010, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1234/2007 attiecībā uz prasībām eksporta kompensāciju piešķiršanai saistībā ar dzīvu liellopu labturību pārvadāšanas laikā (OV 2010, L 245, 16. lpp.).

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā, kurā *Masterrind GmbH* apstrīd *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* (Hamburgas Jonas Galvenā muitas pārvalde, Vācija) lēmuma, ar ko tika noteikta *Masterrind GmbH* izmaksāto eksporta kompensāciju saistībā ar sešu vaislas liellopu eksportu uz Maroku atgūšana pilnā apmērā, likumību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 1/2005

3 Regulas Nr. 1/2005 preambulas 11. un 19. apsvērums ir izteikti šādi:

> “(11) lai nodrošinātu šīs regulas konsekventu un efektīvu piemērošanu visā Kopienā, ievērojot tās pamatprincipu, saskaņā ar kuru dzīvniekus nedrīkst pārvadāt tādā veidā, kas varētu tos ievainot un radīt tiem nevajadzīgas ciešanas, būtu jānosaka sīki izstrādāti noteikumi attiecībā uz īpašām vajadzībām, kas rodas saistībā ar dažāda veida pārvadājumiem. Šādi sīki izstrādāti noteikumi būtu jāinterpretē un jāpiemēro saskaņā ar iepriekš minēto principu un savlaicīgi jāatjaunina, jo īpaši ņemot vērā jaunākos zinātnes atzinumus, līdzko tiek konstatēts, ka tie vairs nenodrošina iepriekš minētā principa ievērošanu attiecībā uz konkrētu sugu vai pārvadājumu veidiem.
>
> [..]
>
> (19) Padomes Regulā (EEK) Nr. 3820/85 (1985. gada 20. decembris) par dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz autotransportu ir noteikti autotransporta vadītāju maksimālie transportlīdzekļu vadīšanas laikposmi un minimālie atpūtas laikposmi. Ir atbilstīgi, ka dzīvnieku pārvadāšana tiek regulēta tādā pašā veidā. Padomes Regulā Nr. 3821/85 (1985. gada 20. decembris) par reģistrācijas kontrolierīcēm, ko izmanto autotransportā [OV 1985, L 370, 8. lpp.], ir noteikts, ka kontrolierīces ir jāuzstāda un jāizmanto, lai veiktu efektīvu kontroli pār to, kā tiek ievēroti sociālās jomas tiesību akti attiecībā uz autotransportu. Šādiem kontroles datiem ir jābūt pieejamiem un pārbaudītiem, lai nodrošinātu dzīvnieku labturības tiesību aktos noteikto nobraukuma limitu ievērošanu.”

4 Saskaņā ar šīs regulas 3. panta "Vispārīgi dzīvnieku pārvadāšanas nosacījumi" noteikumiem:

"Dzīvniekus nedz pārvadā, nedz organizē dzīvnieku pārvadāšanu tādā veidā, kas varētu tiem radīt ievainojumus vai nevajadzīgas ciešanas.

Turklāt ievēro šādus nosacījumus:

a) iepriekš ir veikti visi vajadzīgie pasākumi, lai līdz minimumam samazinātu pārvadājuma ilgumu un apmierinātu dzīvnieku vajadzības pārvadājuma laikā;

[..]

f) pārvadāšana uz galamērķa vietu tiek veikta bez kavēšanās, un dzīvnieku labturības apstākļi tiek regulāri pārbaudīti un pienācīgi uzturēti;

[..]

h) dzīvnieki tiek padzirdināti, pabaroti un atpūtināti piemērotos intervālos un kvalitātes un daudzuma ziņā atbilstīgi to sugai un izmēram."

5 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2005 6. panta 3. punktu pārvadātāji pārvadā dzīvniekus saskaņā ar šīs regulas I pielikumā ietvertajiem tehniskajiem noteikumiem.

6 Šī pielikuma V nodaļā ir ietvertas normas par dzirdināšanas un barošanas intervāliem, kā arī par pārvadājuma un atpūtas laika ilgumu. Šīs nodaļas 1.4. punkts attiecas it īpaši uz liellopu, izņemot teļu, tāda veida tāliem pārvadājumiem ar autotransportu, kas minēti Regulas Nr. 1/2005 2. panta m) punktā, proti, pārvadājumiem, kuru ilgums pārsniedz 8 stundas, sākot no brīža, kad pirmais dzīvnieku sūtījuma dzīvnieks tiek pirmo reizi pārvietots. Šīs nodaļas 1. iedaļa ir formulēta šādi:

"1.1. Šajā iedaļā noteiktās prasības attiecas uz zirgu dzimtas dzīvnieku, izņemot reģistrētu zirgu dzimtas dzīvnieku, liellopu, aitu, kazu un cūku sugas mājdzīvnieku pārvietošanu, izņemot gaisa pārvadājumus.

1.2. Pārvadājuma laiks 1. 1. apakšpunktā minēto sugu dzīvniekiem nepārsniedz astoņas stundas.

1.3. Maksimālo pārvadājuma laiku, kas minēts 1.2. apakšpunktā, var pagarināt, ja tiek ievērotas VI nodaļā noteiktās papildu prasības.

1.4. Dzirdīšanas un barošanas intervāli, pārvadājuma laiki un atpūtas laiki, ja izmanto autotransporta līdzekļus, kuri atbilst 1.3. apakšpunktā minētajām prasībām, ir noteikti šādi:
   a) [..] teļiem [..]
   b) [..] cūk[ām] [..];
   c) [..] zirgu dzimtas dzīvniek[iem]
   d) visiem pārējiem 1.1. apakšpunktā minēto sugu dzīvniekiem pēc 14 pārvadājuma stundām jādod vismaz vienu stundu ilgs atpūtas laiks, lai tos varētu padzirdināt un, ja vajadzīgs, pabarot. Pēc šāda atpūtas laika tos var transportēt vēl 14 stundas. Pēc šāda atpūtas laika tos var transportēt vēl 14 stundas;

1.5. Pēc noteiktā pārvadājuma laika dzīvnieki ir jāizkrauj, jāpabaro un jāpadzirdina, kā arī tiem jādod atpūta vismaz 24 stundas.

[..]

1.8. Dzīvnieku interesēs 1.3. apakšpunkta, 1.4. apakšpunkta un 1.7. apakšpunkta b) daļā noteikto pārvadājuma laiku var pagarināt par divām stundām, jo īpaši ņemot vērā galamērķa vietas tuvumu.

[..]"

7 Regulas Nr. 1/2005 22. pantā "Aizkavēšanās pārvadāšanas laikā" ir noteikts:

"1. Kompetenta iestāde veic vajadzīgos pasākumus, lai novērstu vai līdz minimumam samazinātu pārvadājumu aizkavēšanu vai dzīvnieku ciešanas gadījumos, kad neparedzami apstākļi kavē šīs regulas izpildi. Kompetenta iestāde rūpējas par īpašu pasākumu veikšanu pārkraušanas vietās, izvešanas punktos un robežkontroles punktos, lai dotu priekšroku dzīvnieku pārvadājumiem.

2 Nevienu dzīvnieku sūtījumu pārvadāšanas laikā neaiztur, ja vien tas nav noteikti nepieciešams dzīvnieku labturības vai sabiedriskās drošības vajadzībām. Nedrīkst būt nevajadzīga kavēšanās starp iekraušanas pabeigšanu un izbraukšanu. Ja dzīvnieku sūtījums pārvadāšanas laikā ir jāaiztur ilgāk nekā divas stundas, kompetenta iestāde nodrošina, lai tiktu veikti pienācīgi pasākumi dzīvnieku aprūpei un, vajadzības gadījumā, to pabarošanai, dzirdināšanai, izkraušanai un izmitināšanai."

Regulas (EK) Nr. 1234/2007 un Nr. 817/2010

8 Saskaņā ar Padomes 2007. gada 22. oktobra Regulas (EK) Nr. 1234/2007, ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem ("Vienotā TKO regula") (OV 2007, L 299, 1. lpp.), 168. pantu eksporta kompensāciju piešķiršana un maksājumi par dzīvu liellopu eksportu ir pakļauti noteikumiem, kas ir paredzēti Savienības tiesību aktos par dzīvnieku labturību un it īpaši par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā.

9 Šis noteikums ir īstenots ar Regulu Nr. 817/2010.

10 Šīs regulas preambulas 5. apsvērumā ir noteikts, ka "dzīvnieku fiziskā stāvokļa un veselības stāvokļa novērtēšanā vajadzīga īpaša kompetence un pieredze. Tādēļ pārbaudes jāveic veterinārārstam. Turklāt būtu jāprecizē šādu pārbaužu apjoms un jāizstrādā paraugziņojums, kas nodrošinātu šādu pārbaužu precizitāti un saskaņotību".

11 It īpaši minētās regulas preambulas 7. apsvērumā ir noteikts, ka "neskarot nepārvaramas varas gadījumus, kuri atzīti Eiropas Kopienu Tiesas praksē [..], dzīvnieku labturības noteikumu neievērošanas gadījumā eksporta kompensāciju maksājumi nevis tiek samazināti, bet gan netiek veikti, ņemot vērā dzīvnieku skaitu, attiecībā uz kuriem nav ievēroti labturības noteikumi".

12 Regulas Nr. 817/2010 1. pantā ir noteikts, ka eksporta kompensāciju maksājumi par dzīvu liellopu pārvadāšanu līdz izkraušanas vietas galamērķim trešā valstī ir pakļauti Regulas Nr. 1/2005 3.–9. pantā, kā arī tās pielikumos ietverto noteikumu ievērošanai.

13 Atbilstoši Regulas Nr. 817/2010 2. panta 2. punktam:

"Valsts pilnvarots veterinārārsts izvešanas punktā saskaņā ar Padomes [1996. gada 17. decembra] Direktīvu 96/93/EK [par dzīvnieku un dzīvnieku produktu sertificēšanu (OV 1997, L 13, 28. lpp.)] pārbauda, vai par dzīvniekiem, par kuriem ir pieņemta eksporta deklarācija:

a) ir ievērotas Regulā (EK) Nr. 1/2005 noteiktās prasības no izbraukšanas vietas, kā noteikts minētās regulas 2. panta r) punktā, līdz izvešanas punktam

[..]

Valsts pilnvarots veterinārārsts, kurš veicis pārbaudes, aizpilda ziņojumu saskaņā ar šīs Regulas I pielikumā noteikto paraugu, apliecinot, vai saskaņā ar pirmo daļu veikto pārbaužu rezultāti ir apmierinoši vai neapmierinoši.

[..] Ziņojuma kopiju nosūta maksātājiestādei."

14 Saskaņā ar šī paša panta 3.–4. punktu, ja minētais veterinārārsts uzskata, ka šī panta 2. punkta prasības ir ievērotas, viņš to apliecina dokumentā, kurš ir pierādījums dzīvnieku izvešanai no Eiropas Savienības muitas teritorijas, izņemot, ja nepieciešams, par dzīvniekiem, attiecībā uz kuriem netika ievērotas Regulas Nr. 1/2005 prasības.

15 Regulas Nr. 817/2010 4. un 5. pantā ir noteikts:

"4. pants

Procedūra eksporta kompensāciju maksājumiem

[..]

2. Pieteikumiem par eksporta kompensāciju maksājumiem [..] jāpievieno:

a) pienācīgi aizpildīts dokuments, kas noteikts šās regulas 2. panta 3. punktā;

[..]

5. pants

Eksporta kompensāciju nemaksāšana

1. Kopējā eksporta kompensāciju maksājumu summa par katru dzīvnieku, kas aprēķināta saskaņā ar otro daļu, netiek izmaksāta par:

[..]

c) dzīvniekiem, par kuriem kompetentā iestāde uzskata, ka Regulas (EK) Nr. 1/2005 3. līdz 9. pantā, kā arī tur minētajos pielikumos, ietvertie noteikumi nav ievēroti, ņemot vērā 4. panta 2. punktā minētos dokumentus un/vai visus citus tās rīcībā esošos elementus par atbilstību šai regulai.

[..]"

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

16 2011. gada jūnijā *Masterrind* deklarēja sešu vaislas liellopu eksportu uz Maroku un ar Hamburgas Jonas Galvenā muitas pārvaldes 2011. gada 13. jūlija lēmumu saņēma avansā kompensāciju saistībā ar šo eksportu.

17 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka pārvadājums ar kravas transportu no Northeimas [*Northeim*] (Vācija), kur dzīvnieki tika iekrauti, līdz Sētes [*Sète*] ostai (Francija), kur tie tika iekrauti kuģī tālākai pārvešanai, notika šādi:

— 2011. gada 16. jūnijā no plkst. 10.30: iekraušana;

— tajā pašā dienā aptuveni plkst. 11.30: izbraukšana no iekraušanas vietas;

— tajā pašā dienā plkst. 19.00: apstāšanās Vaserbilligā [*Wasserbillig*] (Luksemburga), lai dzīvniekus pabarotu un padzirdītu;

— tajā pašā dienā plkst. 22.00: otra apstāšanās uz 10 stundām Epinālā [*Épinal*] (Francija), lai dzīvniekus pabarotu un padzirdītu, kas ir paredzēta noteikumos par pārvadājuma un atpūtas laika ilgumu Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Regulā (EK) Nr. 561/2006, ar ko paredz dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu saistībā ar autotransportu, groza Padomes Regulu (EEK) Nr. 3821/85 un Padomes Regulu (EK) Nr. 2135/98 un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 3820/85 (OV 2006, L 102, 1. lpp.);

— 17. jūnijā aptuveni plkst. 8.00: pārvadājuma turpināšana:

— šīs pašas dienas plkst. 17.00: ierašanās Sētē.

18 Pēc pārbaudes, ko šajā vietā veica izvešanas punkta valsts pilnvarots veterinārārsts, viņš ierakstīja pārbaudes ziņojumā attiecībā uz visiem dzīvniekiem norādi "Neatbilst Regulas Nr. (EK) Nr. 817/2010 2. pantā paredzētajai oficiālajai pārbaudei". Vēlāk izrādījās, ka saskaņā ar Francijas veterinārdienestāžu novērtējumu liellopu pārvešana bez izkraušanas, kuras kopējais ilgums, ieskaitot kravas automašīnu vadītājiem paredzēto atpūtas laiku, pārsniedz 31 stundas, neatbilst Regulas Nr. 1/2005 prasībām.

19 Līdz ar to Hamburgas Jonas Galvenā muitas pārvalde ar 2012. gada 5. jūnija lēmumu pieprasīja atmaksāt *Masterrind* avansā izmaksātās eksporta kompensācijas, pieskaitot 10 %.

20 Pēc tam, kad *Masterrind* iesniedza sūdzību par šo lēmumu, tā vērsās Eiropas Komisijā, lai saņemtu tās viedokli par attiecīgo Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas noteikumu attiecībā uz pārvadājuma un atpūtas laika ilgumu interpretāciju. Šī iestāde norādīja, ka tā uzskata, ka no minētajiem noteikumiem izriet, ka atļautais liellopu maksimālais pārvadājuma laiks bez izkraušanas ir 29 stundas, sākot no iekraušanas un ieskaitot 1 stundas atpūtas laiku transportā, bet ka dzīvnieku interesēs, it īpaši ņemot vērā galamērķa tuvumu, šis laiks var tikt pagarināts par divām stundām tādējādi, ka pārvadājuma laiks nekādā gadījumā nedrīkst pārsniegt 31 stundu.

21 Hamburgas Jonas Galvenā muitas pārvalde ar 2013. gada 19. jūlija lēmumu noraidīja *Masterrind* sūdzību, norādot, ka tai bija saistošs izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta vērtējums.

22 *Masterrind* par šo lēmumu cēla prasību *Finanzgericht Hamburg* (Hamburgas Finanšu tiesa, Vācija), apgalvojot, ka Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunkta noteikumi "vismaz vienu stundu ilgs atpūtas laiks" nozīmē, ka atpūtas laiks starp diviem pārvadāšanas posmiem var būt ilgāks par vienu stundu.

23 Saskaņā ar iesniedzējtiesas viedokli tajā izskatāmā strīda risinājums ir atkarīgs no jautājuma, vai, pirmkārt, Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunkta noteikumi "vismaz vienu stundu ilgs atpūtas laiks" patiesi nozīmē, ka atpūtas laiks starp diviem pārvadāšanas posmiem var būt ilgāks par vienu stundu, un, otrkārt, vai Francijā esošā izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta norāde, kas nozīmē, ka pamatlietā aplūkojamais pārvadājums neatbilda šai regulai, var vai nevar tikt apstrīdēta Vācijas iestādē, kas ir kompetenta par eksporta kompensāciju maksājumiem saistībā ar pārvadātajiem dzīvniekiem.

24 Attiecībā uz jautājuma pirmo daļu iesniedzējtiesa vispirms uzskata, ka nav nozīmes tam, ka pamatlietā aplūkojamais pārvadājums sastāvēja nevis no diviem brauciena posmiem, kā norādīts minētā 1.4. punkta d) apakšpunktā, bet gan no trim, kas attiecīgi ilga 8 stundas 30 minūtes, tad 2 stundas un

visbeidzot 9 stundas, jo neviens no šiem posmiem, ne arī diviem secīgiem posmiem kopā, nepārsniedza maksimālo 14 stundu ilgumu, kas šajā noteikumā paredzēts attiecībā uz katru no diviem pārvadāšanas posmiem, kas tajā paredzēti.

25 Turklāt, atgādinot 2008. gada 9. oktobra sprieduma *Interboves* (C-277/06, EU:C:2008:548) 15. punkta, kā arī ģenerāladvokāta P. Mengoci [*P. Mengozzi*] secinājumu lietā *Interboves* (C-277/06, EU:C:2008:162) 18. punkta formulējumu, šī tiesa uzskata, ka minētajā noteikumā ir paredzēts starpposma atpūtas laiks, kam ir jābūt vismaz vienu stundu ilgam, bet kas var pārsniegt šo ilgumu. Tā uzskata, ka Regulas Nr. 1/2005 3. panta otrās daļas a) punktā ietverto vispārīgo noteikumu, saskaņā ar kuru pirms pārveduma ir jāveic visi vajadzīgie pasākumi, lai līdz minimumam samazinātu pārvadājuma ilgumu un apmierinātu dzīvnieku vajadzības pārvadājuma laikā, Savienības likumdevējs attiecībā uz liellopu pārvadājumiem ar autotransportu ir konkretizējis šīs regulas I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunktā, kurā ir paredzēts vismaz vienu stundu ilgs starpposma atpūtas laiks, nevis vienu stundu ilgs atpūtas laiks, kā to uzskata Komisija.

26 Attiecībā uz šāda atpūtas laika jēgu iesniedzējtiesa, atsaucoties uz vārdu "notamment" [tostarp] vai līdzīgas nozīmes vārdiem dažādās valodu versijās šajā noteikumā, kas izmantots formulējumā "vismaz vienu stundu ilgs atpūtas laiks, lai tos varētu padzirdināt un, ja vajadzīgs, pabarot", uzskata, ka šis laiks nav domāts vienīgi, lai dzīvniekus padzirdītu vai pabarotu. Minēto atpūtas laiku, kā šajā gadījumā, var pamatot ar tāda tiesiska regulējuma ievērošanu, kas attiecas uz transportlīdzekļu vadītājiem piemērojamo braukšanas un atpūtas laiku, ja dzīvnieki šajā pat laikā tiek padzirdīti un pabaroti.

27 Visbeidzot, pēc iesniedzējtiesas domām, atpūtas laiki, kas sasaista divus pārvadāšanas posmus, no kuriem katrs ir ilgākais 14 stundas garš, paši par sevi nevar kopā pārsniegt 14 stundas, kas atbilst maksimālajam vienam pārvadāšanas posma ilgumam. Šādu ierobežojumu, ko iesniedzējtiesa uzskata par nepārprotami zemāku par 24 stundu atpūtas laiku, ieskaitot izkraušanu, kas Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas 1.5. punktā noteikts pēc diviem pārvadāšanas posmiem, no kuriem katrs nedrīkst pārsniegt 14 stundas, pamatotu apstāklis, ka atpūtas laikam bez izkraušanas būtu mazāk labvēlīga ietekme, un mērķis pēc iespējas vairāk samazināt pārvadājuma posmu bez izkraušanas lieku uzkrāšanos.

28 Attiecībā uz jautājuma otro daļu, proti, izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta tādas norādes saistošo raksturu, kas jāievēro par eksporta kompensāciju maksājumiem kompetentajai iestādei un kas nozīmē, ka pārvadājums pamatlietā neatbilda Regulai Nr. 1/2005, iesniedzējtiesa uzskata, ka tas, ka šis veterinārārsts ir uzlicis norādi attiecībā uz viņa vērtējumu par šīs regulas ievērošanu, kā arī savu zīmogu, ir administratīva formalitāte, kuru var apstrīdēt tikai kopā ar lēmumu pēc būtības, kas attiecas uz iestādes, kura atbildīga par eksporta kompensāciju izmaksāšanu, atteikumu piešķirt eksporta kompensācijas.

29 Šī viedokļa pamatojumam minētā tiesa, pirmkārt, uzskata, ka izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta iesaistei nav tiešas reglamentējošas iedarbības attiecībā uz eksportētāju un trešajām personām, jo eksportētāja tiesisko situāciju ietekmē vienīgi par eksporta kompensāciju maksājumiem kompetentās iestādes lēmums. Šādu iesaistīšanos tātad, šķiet, var uzskatīt par vienu posmu procedūrā, kura sastāv no vairākiem posmiem, it īpaši attiecībā uz Regulas Nr. 817/2010 4. panta 2. punkta a) apakšpunktu, kurā izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta norāde ir uzskatīta par formālu nosacījumu, nosacījumu, kurš tiktu izpildīts neatkarīgi no šīs norādes satura, vai tas būtu pozitīvs vai negatīvs, un vērtējumu pēc būtības ir pienākums veikt par eksporta kompensāciju maksājumiem kompetentajai iestādei.

30 Otrkārt, tā atsaucas uz 2008. gada 13. marta spriedumu *Viamex Agrar Handel* (C-96/06, EU:C:2008:158) un 2008. gada 25. novembra spriedumu *Heemskerk* un *Schaap* (C-455/06, EU:C:2008:650), no kuriem izrietot, ka izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta pozitīvs

vērtējums nav neapstrīdams pierādījums par noteikumu, kas attiecas uz dzīvnieku pārvadāšanu, ievērošanu, un līdz ar to par eksporta kompensāciju izmaksāšanu kompetentajai iestādei nav pienākums to ievērot, ja pastāv elementi, kas apšauba šo vērtējumu.

31 Visbeidzot iesniedzējtiesa uzskata, ka ziņojumā par veiktās pārbaudes rezultātiem, kurš izvešanas punkta valsts pilnvarotajam veterinārārstam jāsagatavo paralēli norādei uz eksporta dokumenta un kurš viņam ir jāiesniedz minētajai iestādei, ir ietverti elementi, kas atspoguļo veterinārārsta specifiskas zināšanas, kuras iesniedzējtiesa uzskata par īpaši vērtīgām, zināšanas, kam tomēr nav sakara ar maksātājiestādes veikto tiesisko vērtējumu par tādu nosacījumu izpildi, kas dod tiesības uz eksporta kompensācijām, ņemot vērā šī veterinārārsta konstatējumus.

32 Šādos apstākļos *Finanzgericht Hamburg* (Hamburgas Finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dzīvniekiem pēc 14 pārvadāšanas stundām jādod vismaz vienu stundu ilgs atpūtas laiks, it īpaši, lai tos varētu padzirdīt un, ja vajadzīgs, pabarot, pirms tie var tikt pārvadāti vēl 14 stundas, ir interpretējams tādējādi, ka pārvadāšanas posmi var tikt pārtraukti ar atpūtas laiku, kurš ir ilgāks par vienu stundu, vai vairākiem atpūtas laikiem, viens no kuriem ir vismaz viena stunda?

2) Vai atsevišķas dalībvalsts kompetentajai maksātājiestādei ir saistoša izvešanas vietas valsts pilnvarotā veterinārārsta norāde saskaņā ar Regulas Nr. 817/2010 2. panta 3. punktu, kā rezultātā norādes izdarīšanas [negatīvais raksturs] ir jāpārbauda tikai tai iestādei, kura ir atbildīga par [šī veterinārārsta] rīcību, vai arī valsts pilnvarotā veterinārārsta norāde ir vienīgi iestādes procesuāla rīcība, kura var tikt apstrīdēta tikai vienlaicīgi ar pret maksātājiestādes lēmumu pēc būtības pieļaujamiem tiesību aizsardzības līdzekļiem?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

33 Iesniedzējtiesa ar pirmā jautājuma pirmo daļu vaicā, vai Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas 1.4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, veicot minēto dzīvnieku sugu, it īpaši liellopu, pārvadājumus ar autotransportu, divi 14 stundu gari pārvadāšanas posmi var tikt pārtraukti ar atpūtas laiku, kas ilgāks par vienu stundu.

34 Ir jākonstatē, ka atbilde uz šo jautājumu tieši izriet no šīs tiesību normas noteikumiem, saskaņā ar kuriem attiecīgās sugas dzīvniekiem pēc 14 stundu gara pārvadājuma ir jāpiešķir "vismaz vienu stundu ilgs atpūtas laiks". Faktiski no šiem skaidrajiem noteikumiem izriet, ka starpposma atpūtas laiks var pārsniegt vienu stundu.

35 Tomēr, kā ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 58., 59. un 62. punktā, dzīvu dzīvnieku pārvadāšanā attiecībā uz šo aspektu ir jāievēro arī Regulas Nr. 1/2005 3. pantā paredzētie vispārējie nosacījumi. Kā norādīts šīs regulas preambulas 11. apsvērumā, sīki izstrādāti noteikumi attiecībā uz īpašām vajadzībām, kas rodas saistībā ar dažāda veida pārvadājumiem, kā minētās regulas I pielikuma V nodaļas 1.4. punkts, ir jāinterpretē un jāpiemēro atbilstoši principam, saskaņā ar kuru dzīvniekus nedrīkst pārvadāt tādā veidā, kas varētu tos ievainot un radīt tiem nevajadzīgas ciešanas, princips, kas ietverts minētā 3. panta pirmajā daļā un kura dažas no vispārīgajām sekām ir minētas šī panta otrajā daļā. Šo seku vidū ir tās, kas paredzētas šīs otrās daļas a) un f) punktā, proti, pārvadājuma ilguma ierobežošana līdz minimumam un pārvadājuma bez kavēšanās veikšana.

36 Attiecībā uz "atpūtas laiku" minētā 1.4. punkta d) apakšpunkta izpratnē, uz kuru dzīvniekiem ir tiesības it īpaši, lai tie tiktu padzirdīti un, ja vajadzīgs, pabaroti, šī atpūtas laika mērķis, kā par to liecina noteikumi, ir ļaut pārvadātajiem dzīvniekiem atpūsties no noguruma un iepriekšējā pārvadāšanas posmā ciestajām neērtībām, lai tādējādi labos apstākļos uzsāktu otro pārvadāšanas posmu. Ja transportlīdzekļa apstāšanās laikā tiktu apmierināta šī būtiskā vajadzība pēc atpūtas, šis apstāšanās laiks ir uzskatāms par pamatotu neatkarīgi no tā, vai apstāšanās laika pagarināšana apmierina vienīgi minēto vajadzību vai arī citas vajadzības, kas saistītas ar pašu pārvadāšanu.

37 Līdz ar to starpposma atpūtas laika ilgums nekad nevar būt tāds, ka konkrētajos apstākļos, kādos notiek šī atpūta un pārvadājums kopumā, tas varētu radīt risku, ka pārvadātie dzīvnieki varētu tikt ievainoti vai tiem radītas nevajadzīgas ciešanas. Valsts iestādei, kas kompetenta par eksporta kompensāciju izmaksāšanu, un attiecīgajā gadījumā valsts tiesām ir jāsniedz šajā ziņā nepieciešamais vērtējums katrā konkrētajā gadījumā, ņemot vērā visus atbilstošos elementus, it īpaši veikto organizatorisko pasākumu piemērotību.

38 Tajā pašā laikā ir jākonstatē, ka Regulai Nr. 1/2005 pretrunā ir tas, ka tādi pārvadājuma laiki un atpūtas laiki kopā kā I ielikuma V nodaļas 1.4. punktā paredzētie pārsniedz 29 stundas, ņemot vērā iespēju tos pagarināt par 2 stundām dzīvnieku interesēs saskaņā ar šīs nodaļas 1.8. punktu, neskarot minētās regulas 22. panta noteikumu, kas attiecas uz kavēšanos pārvadājuma laikā neparedzamu apstākļu gadījumā, kas kavē šīs regulas prasību ievērošanu, piemērošanu.

39 Faktiski, kā norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 51.–55. punktā, pirmkārt, atļaujot pārvadājuma un atpūtas laikus kopā, kas pārsniedz 29 stundas, būtu pretrunā Regulas Nr. 1/2005 3. panta pirmajā daļā paredzētajam principam, kas tika atgādināts šī sprieduma 35. punktā, proti, novērst risku, ka pārvadātie dzīvnieki varētu tikt ievainoti vai tiem varētu tikt radītas nevajadzīgas ciešanas, kā arī no šī principa izrietošajām sekām, kas ir pienākums pēc iespējas ierobežot pārvadājuma ilgumu un veikt pārvadāšanu bez kavēšanās. Šajā ziņā, ņemot vērā šīs regulas I pielikuma V nodaļas 1.5. punkta noteikumus, pēc minētās V nodaļas 1.4. punktā noteiktā pārvadājuma ilguma, dzīvnieki ir jāizkrauj, jāpabaro un jāpadzirda un tiem ir jānodrošina vismaz 24 stundas ilga atpūta. Otrkārt, šādu interpretāciju apstiprina apstāklis, ka šīs nodaļas 1.8. punktā ir paredzēts, ka minētās nodaļas 1.4. punktā noteiktie pārvadājuma laiki var tikt pagarināti tikai par 2 stundām un vienīgi dzīvnieku interesēs, ņemot vērā it īpaši galamērķa tuvumu.

40 Ar sava pirmā jautājuma otro daļu iesniedzējtiesa turklāt būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, veicot minēto dzīvnieku sugu, it īpaši liellopu, pārvadājumus ar autotransportu, divos ilgākais 14 stundu garos pārvadāšanas posmos, starp kuriem ir jābūt vismaz vienai stundai atpūtas laikam, var ietilpt arī citi apstāšanās laiki.

41 Lai gan piespiest attiecīgos transportlīdzekļu vadītājus, kuri pārvadā dzīvniekus, apstāties tikai pēc viena ilgākais 14 stundu gara pārvadāšanas posma beigām, būtu praktiski neiespējami, ir jākonstatē, ka normālos apstākļos pārvadājuma stadija, kurā transportlīdzeklis nepiedalās satiksmē un ir apstājies, objektīvu iemeslu dēļ pārvadātajiem dzīvniekiem ir mazāk nepatīkama nekā pārvadāšanas posms, kā tas izriet no Regulas Nr. 1/2005 2. panta t) punktā ietvertās definīcijas "atpūtas vieta", kas ir "jebkura apstāšanās vieta pārvadājuma laikā, kas nav galamērķa vieta", kā arī no 2002. gada 11. martā Dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības zinātniskās komitejas pieņemtā lēmuma par dzīvnieku labturību pārvadāšanas laikā, kurā ir norādītas transportlīdzekļa pārvietošanās negatīvās sekas uz dzīvnieku labturību, dažām rindkopām. Līdz ar to tas, ka ilgākais 14 stundu garā pārvadāšanas posmā ir ietverts viens vai vairāki apstāšanās laiki, principā nevar tikt uzskatīts par nelabvēlīgu dzīvnieku labturībai.

42 Tomēr šim vai šiem papildu apstāšanās laikiem ir jābūt, pirmkārt, pamatotiem ar vajadzībām, kas saistītas ar pašu pārvadāšanu, un, otrkārt, tie ir jāpieskaita pie pārvadāšanas posmiem, lai aprēķinātu ilgākais 14 stundu garo pārvadāšanas posmu, kurā šie apstāšanās laiki ietilpst, ievērojot Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunktu.

43 Līdz ar to uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1/2005 I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, veicot minēto dzīvnieku sugu, it īpaši liellopu, izņemot teļus, pārvadājumus ar autotransportu, pirmkārt, atpūtas laiks starp pārvadāšanas posmiem principā var būt ilgāks par vienu stundu. Tomēr šis laiks, ja tas pārsniedz vienu stundu, nevar būt tāds, ka konkrētajos apstākļos, kādos notiek šī atpūta un pārvadājums kopumā, tas varētu radīt risku, ka pārvadātie dzīvnieki varētu tikt ievainoti vai tiem varētu tikt radītas nevajadzīgas ciešanas. Turklāt tādi pārvadājuma un atpūtas laiki kopā kā šīs nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunktā paredzētie nevar pārsniegt 29 stundas, ņemot vērā iespēju tos pagarināt par 2 stundām dzīvnieku interesēs saskaņā ar šīs nodaļas 1.8. punktu, neskarot šīs regulas 22. panta noteikumu neparedzamu apstākļu gadījumā piemērošanu. Otrkārt, katrā no ilgākais 14 stundu garajā pārvadāšanas posmā var ietilpt viens vai vairāki apstāšanas laiki. Šie apstāšanas laiki ir jāpieskaita pārvadāšanas posmiem, lai varētu aprēķināt kopējo ilgākais 14 stundas garo pārvadāšanas posmu, kurā šie apstāšanās laiki ietilpst.

Par otro jautājumu

44 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regula Nr. 817/2010 ir jāinterpretē tādējādi, ka par liellopu eksporta kompensāciju izmaksāšanu atbildīgajai iestādei ir saistoša izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta norāde uz dokumenta, kas apliecina attiecīgo dzīvnieku izvešanu no Savienības muitas teritorijas un saskaņā ar kuru šo dzīvnieku pārvadājuma laikā attiecībā uz tiem visiem vai tikai daļu no tiem nav ievēroti Regulas Nr. 1/2005 piemērojamie noteikumi.

45 Pirmkārt, ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 817/2010 2. panta 2.–4. punkta noteikumiem izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta iesaistīšanās attiecas tikai uz Regulas Nr. 1/2005 piemērojamo noteikumu ievērošanas pārbaudi un uz to, lai par eksporta kompensāciju izmaksāšanu kompetentajai iestādei iesniegtu ziņojumu, kas apliecina veikto pārbaužu rezultātus, šos rezultātus ietverot arī dokumentā, kas apliecina izvešanu no Savienības muitas teritorijas, minētajā norādē.

46 Turpretī saskaņā ar Regulas Nr. 817/2010 5. panta 1. punkta d) apakšpunktu tā ir par eksporta kompensāciju izmaksāšanu kompetentā iestāde, kurai ir jānosaka, vai Regulas Nr. 1/2005 piemērojamie noteikumi ir vai nav ievēroti attiecīgajā pārvadājumā, lēmums šajā ziņā ir jāpieņem, pamatojoties uz Regulas Nr. 817/2010 4. panta 2. punktā minētajiem dokumentiem un/vai jebkuru citu tās rīcībā esošo informāciju, kas attiecas uz minētās regulas ievērošanu. Minētā 4. panta 2. punktā attiecībā uz to pārvadājuma daļu, kas veikta Savienības teritorijā, ir paredzēts dokuments, kas apliecina izvešanu no šis teritorijas un kuru aizpilda izvešanas punkta valsts pilnvarotais veterinārārsts saskaņā ar minētās regulas 2. panta 3. vai 4. punktu. Turklāt šīs iestādes rīcībā esošajā informācijā ir arī minētā valsts pilnvarotā veterinārārsta ziņojums, kas paredzēts šīs pašas regulas 2. panta 2. punkta otrajā daļā. Saskaņā ar paraugu, kas ir šīs pašas regulas I pielikums, uzrakstītajā ziņojumā ir ietvertas precīzas norādes, kā arī apsvērumi, kas vajadzības gadījumā ļauj par eksporta kompensāciju izmaksāšanu kompetentajai iestādei detalizēti uzzināt iemeslus, kādēļ izvešanas punkta valsts pilnvarotais veterinārārsts uzskatīja, ka attiecībā uz visiem vai daļu no pārvadātajiem dzīvniekiem veiktās pārbaudes rezultāti nav apmierinoši, un minēja šo vērtējumu dokumentā, kas apliecina izvešanu no Savienības muitas teritorijas, kā paredzēts minētā 2. panta 4. punktā.

47 Otrkārt, ir jāatgādina, ka, lemjot attiecībā uz iepriekš spēkā esošo tiesisko regulējumu gluži pretējā situācijā, kurā izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta norāde ietvēra viņa pozitīvu vērtējumu attiecībā uz tiesiskā regulējuma dzīvu dzīvnieku pārvadāšanas jomā atbilstošo noteikumu ievērošanu, Tiesa nosprieda, ka šī veterinārārsta konstatējums nav neapstrīdams pierādījums minētajai ievērošanai, līdz ar to šis konstatējums nav saistošs par liellopu eksporta kompensāciju izmaksu kompetentajai iestādei, ja pastāv objektīvi un konkrēti elementi, kas pierāda pretējo (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 13. marts, *Viamex Agrar Handel*, C-96/06, EU:C:2008:158, 34., 35., 37. un 41. punkts, kā arī 2008. gada 25. novembris, *Heemskerk* un *Schaap*, C-455/06, EU:C:2008:650, 25. un 30. punkts).

48 Tā kā atbilstošās tiesību normas minētajos spriedumos būtībā ir identiskas pašreiz spēkā esošajām, šī mācība, kas izriet no judikatūras, joprojām ir saistoša.

49 Ja izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta vērtējums var tikt apšaubīts gadījumā, ja viņš uzskata, ka dzīvnieki ir tikuši pārvesti saskaņā ar noteikumiem, kuru ievērošana ir nepieciešama, lai būtu tiesības uz eksporta kompensācijām, nav iemesla, kādēļ tas būtu citādi pretēja vērtējuma gadījumā.

50 Tādējādi šķiet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 817/2010 noteikumiem lēmums, kas attiecas uz to nosacījumu ievērošanu, kuriem ir pakļautas tiesības uz eksporta kompensāciju maksājumu, ciktāl tas attiecas uz Regulas Nr. 1/2005 piemērojamo noteikumu ievērošanu, attiecas uz kompetentās valsts iestādes minētā maksājuma piešķiršanu, līdz ar to norādes, ko sniedz izvešanas punkta valsts pilnvarotais veterinārārsts savstarpējās sadarbības ar minētajām iestādēm, kas ieviesta ar Regulu Nr. 817/2010, ietvaros neapšaubāmi ir pierādījums, taču apstrīdams.

51 Šis konstatējums ir apstiprināts, ja, kā tas ir pamatlietā, šī veterinārārsta vērtējums neattiecas uz dzīvnieku fiziskā vai veselības stāvokļa novērtējumu, kam saskaņā ar Regulas Nr. 817/2010 preambulas 5. apsvēruma noteikumiem vajadzīga īpaša kompetence un pieredze, kas apliecina, ka pārbaudi ir veicis veterinārārsts. Faktiski atbilstības pieņēmums, kas ir dabiski saistīts ar vērtējumu, ko veikusi persona savas kompetences jomā, nav piemērojams, ja šis vērtējums attiecas uz jautājumiem, kas neietilpst šīs kompetences jomā.

52 Līdz ar to uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Regula Nr. 817/2010 ir jāinterpretē tādējādi, ka par liellopu eksporta kompensāciju izmaksāšanu kompetentajai iestādei nav saistoša izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta norāde uz dokumenta, kas apliecina attiecīgo dzīvnieku izvešanu no Savienības muitas teritorijas un saskaņā ar kuru šo dzīvnieku pārvadājuma laikā attiecībā uz tiem visiem vai tikai daļu no tiem nav ievēroti Regulas Nr. 1/2005 piemērojamie noteikumi.

Par tiesāšanās izdevumiem

53 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) **Padomes 2004. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2005 par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas un saistīto darbību laikā un grozījumu izdarīšanu Direktīvās 64/432/EEK un 93/119/EK un Regulā (EK) Nr. 1255/97 I pielikuma V nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, veicot minēto dzīvnieku sugu, it īpaši liellopu, izņemot teļus, pārvadājumus ar autotransportu, pirmkārt, atpūtas laiks starp pārvadāšanas posmiem principā var būt ilgāks par vienu stundu. Tomēr šis laiks, ja tas pārsniedz vienu stundu, nevar būt tāds, ka konkrētajos apstākļos, kādos notiek šī atpūta un pārvadājums kopumā, tas varētu radīt risku, ka pārvadātie dzīvnieki varētu tikt ievainoti vai tiem varētu tikt radītas nevajadzīgas ciešanas. Turklāt tādi pārvadājuma un atpūtas laiki kopā kā šīs nodaļas 1.4. punkta d) apakšpunktā paredzētie nevar pārsniegt 29 stundas, ņemot vērā iespēju tos pagarināt par 2 stundām dzīvnieku interesēs saskaņā ar šīs nodaļas 1.8. punktu, neskarot šīs regulas 22. panta noteikumu neparedzamu apstākļu gadījumā piemērošanu. Otrkārt, katrā no ilgākais 14 stundu garajā pārvadāšanas posmā var ietilpt viens vai vairāki apstāšanas laiki. Šie apstāšanas laiki ir jāpieskaita pārvadāšanas posmiem, lai varētu aprēķināt kopējo ilgākais 14 stundas garo pārvadāšanas posmu, kurā šie apstāšanās laiki ietilpst;**

2) **Komisijas 2010. gada 16. septembra Regula (ES) Nr. 817/2010, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1234/2007 attiecībā uz prasībām eksporta kompensāciju piešķiršanai saistībā ar dzīvu liellopu labturību pārvadāšanas laikā, ir jāinterpretē tādējādi, ka par liellopu eksporta kompensāciju izmaksāšanu kompetentajai iestādei nav saistoša izvešanas punkta valsts pilnvarotā veterinārārsta norāde uz dokumenta, kas apliecina attiecīgo dzīvnieku izvešanu no Eiropas Savienības muitas teritorijas un saskaņā ar kuru šo dzīvnieku pārvadājuma laikā attiecībā uz tiem visiem vai tikai daļu no tiem nav ievēroti Regulas Nr. 1/2005 piemērojamie noteikumi.**

[Paraksti]